

15 Febr. 1917.

No. 4.

22e Jaargang.

DE STER

HALF-MAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT VAN DE
HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN. OPGERICHT IN 1896

Want Zijne (Gods) onzienlijke dingen worden, van de schepping der wereld aan, uit de schepselen verstaan en doorzien, beide Zijne eeuwige kracht en goddelijkheid, opdat zij (de menschen) niet te verontschuldigen zouden zijn; omdat zij, God kennende, Hem als God niet hebben verheerlijkt of gedankt; maar zijn verijdeld geworden in hunne overleggingen, en hun onverstandig hart is verduisterd geworden; zich uitgevende voor wijzen, zijn zij dwaas geworden.

Paulus aan de Romeinen.

IN WIEN WIJ GELOOVEN.

In de Christenwereld om ons heen worden er somwijlen allerlei vreemde theoriën verkondigd betreffende het godsídee van de Heiligen der Laatste Dagen. Men schijnt, eigen feilen vergetende, niet te kunnen begrijpen dat de zoogenaamde „Mormonen” inderdaad gelooven in den God des Bijbels. Dat wil zeggen in dien God die zich heeft geopenbaard in aloude dagen op zoodanige wijze als onweerlegbaar Zijne persoonlijkheid bewees.

Een zeer veel gebruikt woord onder de Christenen van dezen dag is de naam Driëenheid. Daarmede wordt aangeduid de Godheid, en in de meening ervan belichaamd de drie verschillende personen die deel uitmaken van dien grooten Raad gevestigd in den hemel, die zich openbaarde als de God van Abraham, Izaak en Jakob. Vestigen wij evenwel de aandacht van de lezers van ons tijdschrift er op dat dit woord in heel den Bijbel niet voorkomt. Vreemd zal dit allicht sommigen in de ooren klinken, omdat altoos geleerd is geworden dat God driëenig is, en zoo meer, maar toch is het daarom niet minder waar. Het woord Driëenheid is een zuiver vindsel van menschen, en wij staan volkomen veilig als wij zeggen dat God zich alzoo nimmer in Zijn woord heeft geopenbaard. Een ander gedeelte van het ons omringende Christendom, de zoogenaamde Katholieke Kerk namelijk, heeft er een ander woord voor, en in Roomsche kringen spreekt men van de H. Drievuldigheid, wat dan ook oneindig beter de bedoeling uitdrukt van hetgeen er inderdaad mede te kennen dient te worden gegeven.

Deze Drievuldigheid nu, bestaat uit Vader, Zoon en Heilige Geest. Ofschoon, zooals gezegd, in de Christelijke kringen gebruikelijk is

zich, overeenkomstig hunne belijdenissen, deze drie personen als één te denken, d.w.z. één in wezen, zoo is zulks geenszins overeenkomstig de H. Schrift, en overeenkomstig de wijze waarop zich de Heer openbaarde in de dagen van voorheen en later.

Om te bewijzen dat de drie personen der Godheid inderdaad drie afzonderlijke Wezens zijn, die zich terzelfder tijd op onderscheiden plaatsen kunnen bevinden, laten wij slechts de aandacht vestigen op den doop van den Zaligmaker door Johannes den Dooper in de rivier de Jordaan. Het verslag daarvan staat beschreven in Matt. 3 : 15-17, en luidt woordelijk als volgt: „En Jezus, gedoopt zijnde, is terstond opgekomen uit het water; en ziet, de hemelen werden geopend, en hij zag den Geest Gods nederdalen, gelijk eene duive, en op hem komen. En ziet, eene stem uit de hemelen, zeggende: „Deze is mijn Zoon, mijn Geliefde, in denwelken Ik mijn welbehagen heb”.

In de eerste plaats zien wij hier de Zoon, pas gedoopt, opklimmende uit het water. Dus op aarde in de vorm en gedaante van een gewoon mensch, door stoffelijk water gedoopt. Voorts de Geest des Heeren. De Geest Gods, nederdalende in de gedaante van eene duif. Een ander der leden van de drieheid dus, terwijl ten slotte er eene stem uit den hemel kwam die aan den Vader moet hebben toebehoord, omreden er gesproken wordt van „Mijn Zoon”.

Elk dezer drie personen verbleef dus op eene afzonderlijke plaats, en ofschoon aller streven en werkingen één waren, dat wil zeggen een en hetzelfde doel hadden, zoo is het echter niet minder duidelijk dat deze drie personen elk eene afzonderlijke individualiteit bezaten, zoowel als drie personen op aarde elk afzonderlijke individuen zijn.

In de beschrijving van het evangelie, door Johannes, vinden wij in het eerste hoofdstuk, het eerste vers, de volgende woorden: „In den beginne was het Woord, en het Woord was bij God, en het Woord was God.” Vers 3 zegt als volgt: „Alle dingen zijn door hetzelfde gemaakt, en zonder hetzelfde is geen ding gemaakt, dat gemaakt is”, terwijl vers 14 ons vertelt: „En het Woord is Vleesch geworden, en heeft onder ons gewoond”. Vergelijken wij nu deze teksten bij Gen. 1 : 2, alwaar wij, in de laatste alinea, lezen: „En de Geest Gods zweefde op de wateren”, — dan hebben wij hier eveneens een volledige opsomming van de drie persoonlijkheden die leden zijn van de Godheid, maar tevens een duidelijk bewijs dat zij alle drie afzonderlijkheden zijn, die elk Zijn eigen deel vervulde in het groote werk der Schepping. De Eeuwige Vader was de ontwerper van het scheppingsplan, en evenals wij ook bij de wetgevingen in de moderne maatschappijen in een wetgevende en een uitvoerende macht de twee noodigheden zien van een totaal georganiseerd bestuur, zoo ook hier. Wij kunnen namelijk opmerken dat waar de Vader de wetgevende macht was, de uitvoering van de vastgestelde plannen toebetrouwd

waren aan het „Woord”, welk Woord bij God was, en welk Woord zelve zelfs God was. Vertelt ons vers 14 van Joh. 1 dat dit Woord later vleesch werd en onder de menschen woonde, daar is allen twijfel betreffende het zijn van dat Woord opgelost, en volmaakt duidelijk gemaakt dat hier niemand anders dan de persoon van Christus werd bedoeld, die de uitvoerende macht bleek te zijn van datgene wat de Vader had verordineerd. De Geest Gods, die over de wateren zweefde en als zoodanig de levendmakende kracht werd, werd aangewend door den indirecten en door den directen Schepper, om mede te werken leven te geven aan de geschapen doode stoffen.

Wederom zien wij de drie leidende persoonlijkheden van de Godheid hier ieder een afzonderlijke functie vervullen, ons klaarlijk latende zien dat elk hunner zich, afgescheiden van de anderen, kan bewegen en werken kan op plaatsen waar de overigen tijdelijk geen verblijf houden.

Nu heeft men de „Mormonen” meermalen beschuldigd van te gelooven in een meergodendom. Dat wil zeggen dat men er hen van betichtte dat zij niet geloofden in den God des Bijbels, maar zichzelf eenen God hadden gemaakt, of beter gezegd, allicht, goden, daarmede terugkeerende tot de praktijken van het heidendom, wat dan ook een der oorzaken mede is, dat men van de „Mormonen” meermalen heeft gezegd dat zij niet staan op den bodem van het algemeene Christendom.

Als de bodem van het zoogenaamde algemeene „Christendom” inderdaad leert dat de Godheid anders moet zijn dan hier is uitgebeeld, dan aanvaarden wij gaarne de consequentie van zoodanige voorstelling, maar vermeenen dan ook op 't zelfde oogenblik het recht te hebben te zeggen dat de „bodem van het algemeene Christendom” op zijne beurt niet staat op de grondvesten der openbaring, uitgelynd in de geschriften van ouds, door ons aanvaard als het Woord van God tot Zijne kinderen in aloude dagen.

Voorts merken wij op dat, is daarentegen de zienwijze hier uiteen gezet, alleszins juist en in overeenstemming met „de wet en de getuigenis”, tegelijkertijd bewezen is dat er minstens drie personen zijn in het heelal die aanspraak kunnen maken op den naam van God. In verband hiermede willen wij nog aanstippen dat wij in Genesis 1:26 lezen: „En God zeide: Laat Ons menschen maken, naar Ons beeld, naar Onze gelijkenis,” enz. De meervoudsvorm hier gebruikt, laat geen twijfel over aangaande de veeltaligheid dergenen die aanwezig waren toen het oorspronkelijke plan gevormd werd om wezens te scheppen die heerschappij zouden hebben over al hetgeen geschapen was. Nog is het van belang om te lezen op welke wijze Asaf uiting gaf aan zijn gevoelen, wat ons verduidelijkt wordt in Ps. 82. Uitdrukkelijk heet het daar: „God staat in de vergadering Godes; Hij oordeelt in het midden der goden.” Onaannemelijk is het natuurlijk te veronderstellen dat hier heidensche afgoden kunnen worden be-

doeld, zoo somwijlen de een of andere deze meening mocht willen uiten, omdat wij meermalen in den Bijbel uitdrukkingen lezen, zooals in Deut. 10:17, Joz. 22:22, Ps. 136:2, Dan. 11:36, en meer anderen waar gesproken wordt dat God, [de God van Israël namelijk,] een God der goden is, en zoo meer. Mag al niet boven allen twijfel vast staan dat in dergelijke gevallen gedacht moet worden aan andere hemelbewoners die met den Vader den rang van God deelen, in de tekst in Ps. 82, zoo juist aangehaald, staat zulks wel boven allen twijfel vast. Lezen wij den psalm maar een eindje verder, tot wij komen aan het zesde vers. Daar staat: „Ik heb wel gezegd: Gij zijt Goden; en gij zijt allen kinderen der Allerhoogsten; nochtans zult gij sterven als een mensch; en als een van de vorsten zult gij vallen.” Hier is duidelijk dat althans niet gedacht moet worden aan heidensche afgoden, terwijl voor de hand ligt dat een deel dezer Goden, de meervoudsvorm „Ons” uitmaken waarvan in Gen. 1:26 wordt gesproken. In een zijner brieven erkent ook de apostel Paulus dat er vele Goden zijn, zelfs in den hemel, hoewel wij, zoo voegt hij er achter aan, maar éénen God hebben, namelijk den Vader van onzen Heer Jezus Christus.

Alvorens met de ontwikkeling van ons onderwerp verder te gaan, vermelden wij nog een geval waarin behalve van de persoonlijkheid van God eveneens sprake is van het bestaan van meerdere goden. Den Bijbellezer is bekend de geschiedenis van het worstelen met God door Jakob, aan den beek Jabbok, toen namelijk zijne vrouwen en kinderen daar over het veer getrokken waren, en Jakob alleen overbleef. De geschiedenis daarvan staat beschreven in Gen. 32. Onze gewone Statenvertaling geeft ons het 30ste vers van genoemd hoofdstuk, als volgt: „En Jakob noemde den naam dier plaats Pniël: Want, zeide hij, ik heb God gezien van aangezicht tot aangezicht, en mijne ziel is gered geweest.” In de Leidsche vertaling evenwel, van Dr. I. Hooykaas, samengesteld onder toezicht van Prof. Dr. H. Oort, mannen van wijdklinkenden naam op gebied van Schriftvertaling, heet het vers als volgt: „Daarom noemde Jakob den naam dier plaats Penuel; want: ik heb een God van aangezicht tot aangezicht gezien, en er het leven afgebracht.” Ook hier dus wordt door de aloude samenstellers, althans volgens deze Schriftvertalers, wier autoriteit minstens even goed is als die der mannen indertijd, voor honderden jaren geleden door de Dordtsche synode met de vertaling der Schriften belast, in meervoudsvorm gesproken, en gezegd dat Jakob een God heeft gezien, waarmede negatief het bewijs wordt gegeven dat er meer bestaan.

Nu evenwel de vraag, welken God aanbidden dan nu de „Mormonen?” Als er dan zooveel goden bestaan, althans wanneer er meer zijn dan een God, hoe dan te weten welken God door ons dient te worden aangebeden?

Lijkt, oppervlakkig beschouwd, deze vraag moeilijk te beantwoorden, in waarheid echter is er niets gemakkelijker dan dat. Vergelijken wij de machten des hemels, voor het gemak, eens bij wereldsche koninkrijken, zonder natuurlijk te willen zeggen dat zij daarmede iets gemeen hebben. Wij komen dan tot de ontdekking dat er op aarde verschillende machthebbers zijn, wier eendrachtig samenwerken alleen wordt weerhouden door de onvolmaakte, en meermalen door de gevolgen der zonde, geïnspireerde wetten. Waren al de wetten volmaakt, alsmede de individuen door die wetten beheerscht, dan zou er onder de gekroonde hoofden op aarde een eendrachtige samenwerking bestaan, en bleef hier in Nederland al de leuze, het Wilhelmus van Nassouwen, in België koning Albert geeerd, in Duitschland het huis Hohenzollern, in Oostenrijk en in Hongarije, de apostolische, zoogenaamd althans, koning en keizer, in Rusland de Czaar, deze allen zouden Koningen zijn, die elkander niet de macht en het recht gingen betwisten, maar die gewillig zouden blijken te zijn tezamen onder één groot goddelijk Hoofd, hunne volkeren in rechtvaardigheid te regeeren. Ofschoon er dan vele koningen zouden zijn, zoo toch zou elk volk kunnen zeggen, dat zij maar éénen Koning hadden, volgende dan de nadere aanduiding van den vorst door hen als machthebber over hen erkend.

In denzelfden geest nu spreekt zich Paulus uit, toen wij zoo juist een vers uit een van zijne brieven citeerden, namelijk, Wij hebben maar eenen God, den Vader namelijk van onzen Heer Jezus Christus." Zoo ook is het met de „Mormonen." Ook wij hebben maar éénen God, den Vader van den Heer Jezus. En, wat meer zegt, door de Heiligen der Laatste Dagen wordt deze God niet in de allereerste plaats God geheeten, omdat door hen wordt beseft dat God slechts een rangnaam is, evenals ook koning en keizer slechts rangnamen zijn, of willen wij het in geestelijken zin, even als woorden als Ouderling, Apostel, Profeet enz. enz. slechts rangnamen zijn. Al die mannen welke door den Allerhoogsten God begiftigd zijn met Zijn Priesterschap, dragen weliswaar onderscheidene ambten, maar terzelfder tijd zijn zij allen broeders, en de titel „broeder" gegeven zelfs aan de hoogste goddelijke autoriteit die wij kennen op aarde, Pres. Joseph F. Smith namelijk, wordt door hem zoowel als door alle anderen met de grootste voorkeur aanvaard. Zoo geeft ons wederom een der apostelen van ouds te kennen dat Jezus onze oudste broeder is, niettegenstaande Hij onze Koning is, onzen Heer; aan wien door den Vader van allen, den Allerhoogsten God, alle macht is gegeven, alle koninklijke macht namelijk, in hemel en op aarde. Tot dien Koning evenwel bidden wij niet, omdat ook Hij onderworpen is aan Hem die Hem — Christus — alle dingen onderworpen heeft. Ons gebed is gericht, in overeenstemming met het voorschrift ons door dien Jezus gegeven,

tot den Eeuwigen Vader, tot den Allerhoogsten God, tot Hem waarin Jezus ons leerde gelooven, en die hij ons inderdaad als onzen Vader heeft leeren beschouwen, en waarvan Hij ons onderwees, dat wij enkel tot Hem onze gebeden zouden richten in den naam van onzen Koning, van onzen Oudsten Broeder, toen Hij zeide: „Gij dan bidt aldus: Onze Vader die in de hemelen zijt,” enz. (Matt. 6 : 9).

Dien God aanbidden de „Mormonen”. De Heiligen der Laatste Dagen, die den naam dragen van hunnen Heer en Meester Jezus Christus, en in wiens toekomst zij gelooven, het vaste vertrouwen koesterende dat binnen afzienbaren tijd Hij komen zal om rechtmatig bezit te nemen van Zijn Koninkrijk.

Dan zullen alle dingen eene verandering ondergaan. Dan zal die tijd komen waarvan in heugelijk vooruitzicht, geprofeteerd is door profeten van alouden tijd reeds, aan wien wel vergund was de toekomst in schemering te zien ontvouwen, maar die het niet gegeven kon zijn den tijd dier volmaking te beleven. Die tijd voor te bereiden is een der grootste oogmerken van het bestaan van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, en ofschoon ons onomstootelijk de belofte is gegeven geworden dat onze hoop niet ijdel zal zijn, zoo toch berust de bespoediging daarvan, voor een deel althans, in onze hand. Wij hebben toe te zien dat onze voorbereiding gepast en volkomen zij. Dat, wanneer de tijd daar is dat de Zoon des Menschen terug zal komen, om bezit te nemen van Zijn koninkrijk, de fondamente van dat Godsrijk zijn gelegd geworden, waarop de rechtvaardige voortbouw zal kunnen geschieden die noodig zal blijken voor der wereld toekomst, en voor het welvaren der toekomstige geslachten.

OMPANTSER ONS.

Ompantser ons van binnen,
 O Heil'ge! met Uw kracht,
 Dat wij 't gevlei der zinnen.
 Weërstaan met moed en macht.

Vereenig al ons trachten,
 Alwijze! met Uw wil,
 En leert ons U verwachten,
 Blijmoedig, ned'rig, stil.

Gord, stevig ons de lenden,
 O Gij, die eeuwig werkt;
 Dat wij de taak volenden,
 Waartoe Gij roept en sterkt.

KLEINGEESTIGHEID.

Het is een zeer goede gewoonte van de Nederlandsche Zending haar tijdschrift „De Ster” zooveel mogelijk te doen lezen, reden waarom zij gratis een exemplaar van elk nieuw verschenen nummer zend aan elke haar bekende openbare leeszaal of bibliotheek. Zoo zond zij ook steeds een nummer aan de Apeldoornsche Leeszaal.

Voor eenige weken werd echter het volgende schrijven door haar ontvangen.

„De Nederlandsche Zending”

M.,

„Beleefd geef ik U in overweging de zending van „De Ster” te staken, aangezien werken van dien aard in onze leeszaal niet ter lezing worden gelegd.”

Hoogachtend,

De bibliothecaris, enz.

Een zendeling ging naar Apeldoorn en wenschte te informeeren wat de oorzaak daarvan was en of alle Christelijke lectuur geweigerd werd. De bibliothecaris zeide, dat, daar er geen gemeente van het kerkgenootschap dat „De Ster” uitgaf, in Apeldoorn bestond, hij er geen nut in zag om het blad ter lezing te leggen. De zendeling zeide, dat er wel degelijk een gemeente in Apeldoorn bestond, dus dat dit geen bezwaar behoeft te zijn „Ja, maar, bladen die propaganda maken en anderen aanvallen, worden geweerd.” Alsnu werd hem verteld, dat ons blad niemand aanvalt maar zich steeds op eigen terrein beweegt. „Maar heeft U ons blaadje wel eens gelezen, mijnheer?” vroeg de zendeling. „Och neen, maar dat is niet noodig, want voor vijf en twintig jaar heb ik al genoeg van uw godsdienst gehoord! En ik wil ook niet langer met U spreken.” Hij wierp het raampje van het loket dicht en liet den zendeling alleen.

We willen dit geval vermelden als een der vele staaltjes van vooroordeel, waarmede de menschen behept zijn. Wanneer dezulken eenmaal zullen inzien, dat hun vooroordeel hun parten heeft gespeeld, en zij daardoor verre bleven van de schoonste waarheden welke ooit geopenbaard zijn, zal hun spijt en schaamte groot zijn.

J. J. v. L.

 BIJZONDERE VERGADERINGEN.

Door Ouderling B. Tiemersma, assistent-redacteur van „De Ster”, zullen achtereenvolgens om de twee weken, eene serie lezingen wor-

den gehouden over een zeker aantal bijzondere onderwerpen onze leer betreffende, in de zaal „Excelsior”, St. Janstraat 15 te Rotterdam.

De eerste dier lezingen heeft reeds plaats gehad op 11 dezer, des avonds zes uur. Het besproken onderwerp was: „De Val.”

Als naar gewoonte op Zondagavond was de zaal zoo goed als geheel gevuld, terwijl er tal van vreemdelingen werden opgemerkt, die zich bij het uitgaan van passende lectuur voorzagen, tot dat einde, even als gewoon, bereidwillig en gratis afgestaan.

Mocht deze eerste lezing alleszins geslaagd heeten, wij zouden wenschen dat een volgend maal, daar de spreker tamelijk aan den tijd gebonden is, ook vooral met het oog op den ongeregelde treinenloop, een weinig minder tijd werd genomen om de verschillende zaken af te doen die gewoonlijk op Zondagavond de spreekbeurt voorafgaan.

Overigens werd door al de aanwezigen met diepen eerbied en aandacht geluisterd naar de uiteenzettingen van de leerstellingen der Kerk betreffende dit zoo belangrijke onderwerp.

Een kort overzicht werd eerst gegeven van de schepping van hemel en aarde, alsmede van de zaken daarin aanwezig, en aangetoond werd dat de mensch, daargesteld als heerschappij hebbende over al het geschapene, ook plichten dienaangaande had te vervullen. Hoe verder die plichten bestonden in het onderhouden van de voorschriften van God, niet alleen dat zij niet zouden eten van den boom der kennis des goeds en des kwaads, maar tevens dat zij zich zouden vermenigvuldigen, vruchtbaar zouden zijn, en de aarde zouden onderwerpen. Voorts hoe Eva weliswaar verleid werd, maar hoe verder de gevolgen van den val tot zegen zijn geworden voor al de nakomelingen van het eerste menschenpaar, dewijl aan den man het werk zijner handen werd gegeven, en aan de vrouw het toekomstige moederschap, beide om hunne harten te verheugen, aangezien het het voornemen des Heeren was dat de menschen in hun bestaan vreugde zouden hebben. Aangetoond werd nog dat de slechte gevolgen die de val eveneens na zich heeft gesleept, te danken waren aan de zonde die onder de heerschappij van Satan voortwoekerde. terwijl spreker besloot met te doen uitkomen wat de woorden van Paulus beteekenen, dat namelijk Adam niet verleid is geworden, maar de vrouw, verleid zijnde, in overtredding is geweest,

Als vervolg op deze eerste lezing, zal op Zondag 25 Februari, gesproken worden over „De Verzoening.”

Elkeen mogelijk wordt met vriendelijken aandrang verzocht deze leerzame samenkomsten bij te wonen.

DE STER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der Laatste Dagen.

Redactie:
J. A. BUTTERWORTH.

Assistent:
B. TIEMERSMA.

ONS HOOGER DOEL.

„Gij dwaze ziel die doolt,
Ver van het pad der deugd,
Gij zoekt vergeefs een ander weg,
Tot heil, geluk en vreugd.

Waarom werkt gij het kwaad,
En ijlt naar uw verderf,
Gij haat de wijsheid van omhoog,
Verbeurt uw eeuwig erf.”

Wat groote wijsheid is er in die enkele, simpele regels nedergelegd. Vergeefs een andere weg gezocht tot heil, geluk en vreugd, dan alleen den weg van Gods geboden. Waar we ons ook wenden, waar we ons keeren, nergens is er voldoening te vinden. nergens volmaakt geluk, dan alleen is de volbrenging van onze plichten. In den lijn van Gods voorschriften en geboden.

Waarom het kwaad gewerkt? Waarom datgene gedaan dat in tegenstrijd is met de wetten des hemels? Ons geweten, gelouterd en verscherpt door den Geest van God, kan zelfs geen kortstondig vermaak scheppen in iets wat tegenovergesteld is met de goddelijke instellingen. „Gij ijlt naar uw verderf.” Niets anders blijft er over. De wereld ijlt naar haar verderf. Kunnen wij 't niet duidelijk zien in de vreeselijke dingen die er rond ons gebeuren? Dat is de wereld. Dat is het Christendom in naam. Wat eeuwen lang de gelegenheid heeft gehad zich te bekeeren. Eeuwen lang om hunne werken onderworpen te maken aan de zoogenaamde beleden beginselen. Wat geven beginselen, wat geeft godsdienst, als er niet naar geleefd wordt? Holle klanken zijn het. Eeuwen lang is de Christus beleden. Eeuwen lang zoogenaamd Zijne leer gepredikt. En als Hij zelve nogmaals kwam om te doen datgene wat Hij voorheen predikte, dan zou men Hem krankzinnig verklaren. Dan zou men zeggen, zooals men eeuwen lang heeft gezegd, dat zulke dingen in theorie wel heel mooi klonken, maar in de praktijk niet opgingen. De wereld doet zoo. En daarmee ijlt zij naar haar verderf. Omdat zij de wijsheid van God veracht, verspeelt zij haar eeuwige erfenis. De eeuwige erfenis van de menschen is dat zij geluk en vreugde zouden hebben. Geluk en vreugde, duurzaam,

is alleen te vinden door de persoonlijke eigenschappn te verbeteren, opdat heel de persoon beter wordt, en in de vereeniging van die zich verbeterende persoonlijkheden, een maatschappij kan worden gesticht waar liefde woont. Waar liefde woont, gebiedt God Zijnen zegen. Maar ook alleen daar. Daar is de eeuwige erfenis. Daar is de dood geen hinderpaal. Daar komt alleen de dood om van lagere tot hooger staat te voeren. Daar blijven de beginselen dezelfde, en ook de zielverlangens. Daar wordt alleen door den dood bewerkstelligd dat er krachten en tijd vrijkomen die gebruikt kunnen worden tot meerdere welvaart van den geest, opdat later, wanneer die geest opnieuw met stof omkleed zal zijn, maar dan met eeuwige stof die altijd blijven zal, hij tot woning zal kunnen krijgen dat verheerlijkte lichaam waarvan sprake is dat elkeen zal ontvangen die getrouw is gebleven in de ure der beproeving.

Wordt zoo geleefd, dan is er geen sprake van de wijsheid van omhoog te verachten, omdat dan wordt beseft dat alleen Hoogere wijsheid ons leeren kan de wegen te bewandelen die tot zulk eeuwig heil kunnen strekken. Dan wordt de eeuwige erve niet verbeurd, maar dan en daar wordt ons „hooger doel” nagestreefd, welk doel namelijk is het verkrijgen van eeuwige vreugde die geen einde en geene verandering kent.

Dat is het doel van de prediking van het evangelie, door de wereld „Mormonisme” geheeten. Dat doel wordt bevorderd voor een elk persoonlijk, en voor allen in 't algemeen, wanneer de Heiligen van Christus hunnen beleden godsdienst naleven. Dolen wij? Neen, wij dolen niet. Moge ons niet alles geopenbaard zijn wat in de toekomst dienen moet tot onze meerdere levenswijsheid, het zij zoo! De beginselen evenwel waarop wij hebben gefundeerd, en waarop wij het gebouw der toekomst hopen op te trekken, zijn de eenige beginselen die de idealen hooger brengen en het menschdom in staat kunnen stellen te begripen, te doen, en mede te helpen de wereld te verbeteren naar grondslagen die eeuwig en duurzaam zullen blijken.

Werk voort, werk voort. Paats uwen schouder tegen het wiel, en doe het voorwaarts rollen, totdat de kennis Gods de aarde bedekke, gelijk de wateren den bodem der zee zulks doen. Dan wordt het „hooger doel” bevorderd, voor u en voor elkeen.

Godskennis is de essence van alle andere kennis, alsmede de sleutel en de macht daarvan. Door dezelve kunnen de hemelen geopend worden, en eene wettige toegang verkregen tot de schatten van wijsheid en ontwikkeling. Zij is onuitputtelijk, oneindig, en omvat het verleden, het heden, en de toekomst.

„Sleutel tot Godgeleerdheid’.

VRIENDENSTEMMEN UIT HET VERRE WESTEN.

Wees oprecht in uwen wandel,
 Doe wat goed is in Gods oog,
 Drijf met godsdienst toch geen handel,
 Waarheid slechts voert u omhoog.
 Min steeds waarheid, min steeds waarheid,
 Weet dat Jezus nimmer loog.

Zeer geliefde Broeders en Zusters in het Evangelie.

Het is niet zoo gemakkelijk als het schijnt om een stuk papier te nemen en daar zijne gedachten op uit te drukken, maar als de Geest des Heeren ons leidt om zooiets te doen, en als wij de bedoeling hebben om anderen te zegenen, en dezelfde snaar aan te raken als die men zelve in zich voelt, biddende om de leiding van den Geest Gods, wordt een en ander gemakkelijker.

Mijne gedachten bepaalden zich bij bovenstaand vers, verband houdende met het gebod van God: „Gij zult geene valsche getuigenis geven.”

Dikwijls denk ik aan mijne broeders en zusters in ons oud geliefd vaderland, alwaar ik nog eens weer naar toe hoop te gaan, om het evangelie der zaligheid te prediken. Niet om met mijne woonplaats terug te keeren uit Zion, maar om als een dienaar van God en van het Evangelie van Jezus Christus mijne stem te verheffen, om de natiën der aarde mede tot bekeering te roepen.

In mijne gedachten met u allen sprekende, denk ik wel dat het u goed zal doen, eens iets van ons te hooren. Menigmaal vraagt men zich somwijlen af: „Hoe zou deze of die familie het wel maken? Wij hooren niets meer van hen. Afgevallen allicht? Zou het daarginds wel inderdaad Zion zijn? Zouden misschien zij, die weer terugkeeren af en toe om op zending te gaan, wellicht geen waarheid spreken? Wel geliefden, laat ik u bij bovenstaand lied bepalen, en u de waarheid zeggen. Voor mij bestaat er geen een van al deze redenen, en heb ik daarom geen halfjaar gewacht om u iets van ons mede te deelen. Ten eerste weet ik uit de Schriften, en heb ik dat reeds voor bijna twintig jaar geleden hooren uitleggen, dat het hier inderdaad het Zion der laatste dagen is. [Zie Jesaja 2, en Micha 4.] De volkeren zouden naar Zion gaan, en het Huis des Heeren zou in het laatste der dagen verheven zijn boven de heuvelen, en gevestigd zijn in de toppen der bergen.

Veronderstel eens dat ik begeerte had, om weer terug te gaan om opnieuw met mijne oude vrienden vereenigd te zijn. Wat zoude ik u dan moeten prediken? Gaat naar Amerika, naar Utah? Neen, dat zou niet gaan. Voorts als ik vandaag zie, en in het verleden reeds menigmaal gezien heb, hoe de Heere den weg gebaand heeft voor

vele arme Heiligen, om zich hier te verzamelen, en zelf hen heeft uitgeholpen, dan moet ik menigmaal denken: wat wordt de Heere God met groote ondankbaarheid beloond. Het is heden ten dage juist als het was met de kinderen Israëls. Zij, die zulke groote wonderen hadden gezien, en bevoorrecht waren met eene getuigenis, om alleen den eenigen en waarachtigen God te dienen, zij insgelijks, vielen bij menigten af, en verloren zich in de zonde en afwijkingen van Gods geboden. Was het niet door de gebeden van hunnen leider en Profet, dat zij het beloofde land hadden aanschouwd? En zoo ook is het vandaag. Er wordt meer gelet op het verkrijgen van goede betrekkingen, dan op het evangelie. Is ons niet geleerd geworden, en zegt ons desbetreffend vers ook niet zoo schoon: „Denk niet als gij opgaat naar Zion, dat alles u helder zal zijn!” enz.? Geliefden, het is inderdaad somwijlen hard, als men in het oude vaderland eigen meester is geweest, en als men dan zelve somwijlen personèel onder zich heeft, maar al de bezittingen verreisde hebbende, hier zich te moeten buigen onder anderen, en allicht iets anders te moeten doen dan men thuis gewend was. Maar . . . dit alles konden we vooruit weten. Honderden van malen zijn wij daarvoor gewaarschuwd geworden.

Ook wij, geliefden hebben onze moeilijkheden, en tevens gelooven wij ze nog niet alle gepasseerd te zijn. Ik kan u zeggen, dat het mij hier in den eersten tijd uitermate vreemd was. Ik was gewend geweest mijn vak twintig jaren lang thuis uit te oefenen, en nu moet ik elken dag van huis, van 8 uur 's morgens tot 6 uur 's avonds. Toen ik hier drie maanden geweest was, was ik gewend mijn etensuurtje door te brengen op het Tempelplein. Ik was op een keer zoo ontzettend bedroefd dat ik de taal niet kende, en dat het werk en alles mij zoo vreemd was. Van de buitenzijde evenwel aanschouwde ik, met eerbied en ontzag, het Huis des Heeren, en ik hoorde het orgel van den Tabernakel met innigheid dat zoo schoone lied spelen: „Komt Heil'gen komt, geen werk of last gespaard”, enz. Toen mijn schafttijd om was en ik mij gereed maakte om weer naar mijne bezigheden te gaan, zag ik op, en wie kwam daar aan? Apostel Lund! O, wat sprong mijn hart van vreugde en blijdschap op, om een Apostel des Heeren voor mij te zien, bekleed met goddelijke macht en autoriteit, Ik groette hem en nam mijn hoed af, wat ook hij deed. Hij keerde op zijn schreden terug, hield mij staande en vroeg mij wie ik was. Ik vertelde hem dit, deelde hem mijne moeilijkheden mede die ik had, met de taal, enz. Dan drukte hij mijne handen, en zeide: „Dear brother, God bless you.” Wat gevoelde ik mij verblijd, en wat ging ik daarna vroolijk naar mijn werk. Welk een voorrecht, een zegen te hebben ontvangen van een apostel des Heeren!

In het beginne nu waren dit mijne moeilijkheden. Dat gaat evenwel nu beter. Ik ben volkomen zeker dat ik sedert dien zegen van Apostel

Lund de taal beter kan verstaan en spreken. Althans ik ben nu zoo ver dat ik reeds mijne getuigenis kan geven in de vergaderingen, en somwijlen ben ik reeds geroepen om zelve te spreken in Zondagschool en Priestervergadering. Ik was blijde de conferentie hier onlangs bijgewoond te hebben, de eerste hier voor mij, en aldaar den Profeet en de Apostelen te hooren spreken.

Wat een wonderlijk werk is dit. Van alle landen is men hier vergaderd. (Zie Jes. 29). Vóór de openbare vergaderingen hier begonnen, hadden wij eene Priestervergadering, alwaar 4 á 5000 ouderlingen aanwezig waren. De kerk is hier tot in alle onderdeelen prachtig georganiseerd. Velen van de leden zijn goede, oprechte Heiligen. Velen echter ook niet. Hier komt te voorschijn wat men inderdaad is. Vroom, of werkelijk godvreezend. Broeders en zusters, mijn brief is te lang. Ik moet eindigen. Werk hard in het evangelie en denk nooit, ik kom er niet. Ik heb negentien jaar met u geleefd in het evangelie, en toen was het mijn tijd. Als gij ooit de gelegenheid hebt om hier te komen, weet dan vooruit dat gij vele dingen moet doormaken, maar uwe getuigenis zal hier grooter worden wanneer gij het evangelie getrouw nakomt, door het zien van de werken Gods. Moge God de Heer u allen zegenen met Zijnen Geest en met den geest van vastberadenheid om te volharden tot het einde toe, is de oprechte wensch van uw broeder in het evangelie.

G. A. JONGEJAN.

Salt Lake City, Utah.

NASCHRIFT. Tegen onze gewoonte in hebben wij dezen brief in zijn geheel, na eenige wijzigingen in taal en spelling te hebben aangebracht, laten zetten. Wij hebben zulks gedaan om twee redenen. In de eerste plaats omdat wij persoonlijk Broeder Jongejan zoo goed hebben gekend tijdens hij nog hier in Rotterdam was, en hem om zijne trouwe verknochtheid aan het evangelie, en zijne strenge waarheidsliefde, die trouwens ook in dit schrijven duidelijk naar voren treedt, — hebben leeren liefhebben en hoogachten, maar tevens omdat onze leden hier in Holland uit dit schrijven zoo duidelijk kunnen zien hoe noodig het is de Engelsche taal hier te trachten te leeren, althans zoo zij daarvoor in de gelegenheid zijn. Laat toch niemand vergeten dat wij daar in Utah met ons Hollandsch natuurlijk niet kunnen opschieten. Dat de Engelsche taal daar de eenige officieele taal is die gesproken wordt. In de grootere vertakkingen zijn bijna overal Engelsche klassen opgericht, alwaar den Heiligen volkomen kosteloos onderricht kan worden gegeven in de taal die zij later noodig hebben om te spreken. En hoe weinig, en met hoe weinig ernst, wordt er meestal gebruik van gemaakt? Als de leeraar niet streng optreedt, en bepaald al zijne krachten inspant om zijne leerlingen bij de lessen te houden, dan ontaardt de klas maar al te vaak in een gezellig samenzijn, waar van leeren natuurlijk niets komt. Leeren wij toch eens dat we nooit of nimmer ons iets zullen

eigen maken wanneer er niet voor gewerkt wordt. Zoo is het met het dagelijksch leven, zoo is het met de Engelsche taal, en zoo is het met al de kostelijke parelen van het evangelie. Alleen dan zijn ze bereikbaar voor ons als wij de prijs er voor willen betalen. En was alles maar zoo gemakkelijk te behalen als een weinigje kennis van de Engelsche taal die ons in de toekomst allen van pas zal komen. REDACTIE.

DE VOORSPELLING VAN EEN GROOTVADER.

Tusschen de met sneeuw bedekte heuvels, welke zich verheffen boven de grenzen van Canadian, in de staat New-York, wordt heden ten dage een eenzaam en nederig graf gevonden van een zeer eenvoudig man. De winden en stormen van zes-en-tachtig winters hebben de kleine hoogte gelijk gemaakt en de loop der tijden heeft de grafsteen, welke eens zijn naam droeg, meedoogenloos veranderd. Maar daar, onder de graszoden, rust het stoffelijk overschot van een ouden patriarch, die, in den loop zijns levens, de wondervolle voorspelling maakte, dat uit zijn nageslacht een man zou voortkomen, die door God gezonden was, om vreugde en vrede tot de zielen der menschen te brengen en wiens zending het zoude zijn om nieuw licht en waarheid te brengen in een donkeren nacht en die een ommekeer zou teweegbrengen op godsdienstig gebied.

Deze man leefde, hoopte, stierf en was heengegaan tot zijne vaderen. Maar laat ons eens zien of zijne voorspelling naar waarheid vervuld is geworden.

De dagen kwamen en gingen; de jaren snelden voort en zij brachten de dageraad van een nieuwe eeuw, wier gouden morgen de geboorte meldde van iemand, wiens naam nu voor goed en voor kwaad genoemd wordt over de gansche aarde.

Het is nu bijna honderd jaren geleden, dat een vlasblond jongeling knielde in een eenzaam bosch en den levenden God, die boven de sterren regeert, vroeg om het licht der waarheid, om hem te leiden op zijn levensweg. En wat heeft de wereld ontvangen als het directe resultaat van zijn nederig gebed?

Zij heeft de vreugdevolle boodschap ontvangen, dat Christus heden leeft, zoo waarachtig als Hij leefde negentienhonderd jaren geleden. Zij heeft ontvangen de edele waarheid, dat het geloof van slechts een kind sterk genoeg kan zijn om de poorten des hemels te ontsluiten, hoewel zij voor zeventien eeuwen gesloten waren geweest door ketenen van onwetendheid en twijfel. Zij heeft de zoete verzekering ontvangen, dat de ziel, die tot God roept om hulp, een antwoord verkrijgen zal op haar smeeking. Haar is de eenvoudige les geleerd, dat het gebed de sleutel is tot wetenschap; dat vrouwen in God alle dingen overwint; dat geloof de verbindende schakel is tusschen God en den mensch.

De wereld heeft de ondersteunende kracht ontvangen van nog een getuige, dat Jezus de Christus is. Want immer, sedert de Zon der Gerechtigheid is verrezen, gekroond met de kroon der heerlijkheid, heeft de wereld getwijfeld en getwist over Zijn bestaan. Maar zij heeft geweigerd te gelooven. Slechts een derde gedeelte van het menschdom heeft Zijn naam aangenomen, en velen van dezen geven Hem eer met hunne lippen, doch verloochenen Zijne kracht.

Kan er ooit een sterker bewijs gegeven worden van de goddelijk-

heid van Hem, die aller dienaar was, of een meer krachtige verzekering, dat de Bijbel inderdaad het woord van God is, dan de heilige getuigenis van deze groote getuige van God in de laatste dagen?

Welk beter antwoord kon gegeven worden om de leerstellingen van heftige critici tot zwijgen te brengen, of op het ongelooft der Christelijke geestelijkheid, of op de koude geloofsformulieren en dogma's, welke een direct antwoord op het gebed verloochenen, dan juist het voortkomen van het Boek van Mormon?

Het was de groote zending van Joseph Smith om de wereld een ware kennis van God te geven; het was het ware doel van het Nephitische verslag, eenmaal te staan als een tweede getuigenis voor de eeuwige rechterstoel. Op de eerste bladzijde van dit boek lezen wij de volgende woorden: „Een verslag van het volk van Nephi en van de Lamanieten; geschreven aan de Lamanieten en eveneens aan de Joden en de Heidenen, tot overtuiging van Jood en Heiden, dat Jezus de Christus is, de Eeuwige God, die zich aan alle natien openbaart.”

Hebben we ooit stilgestaan bij de gedachte aan het ware doel van dit boek, en waarom het was geschreven aan de Joden en Heidenen en aan de Lamanieten, terwijl het vermeld alleen geschreven te zijn tot overtuiging van Jood en Heiden? Is het omdat de Lamanieten de Messias nimmer verworpen hebben, wat de Joden wel deden; of omdat zij nimmer besmet werden met de leerstellingen van geleerde menschen, welke Zijne goddelijkheid verloochenden, wat met de Heidenische Christenen wel het geval was?

De Lamanieten kenden Zijne stem. Zij aanvaardden het boek: „want zijne geschiedenis is waarachtig.” En deze geschiedenis en hare aanemening bekwam nog een andere getuige.

Voor die geschiedenis gaf de knaap-profeet zijn leven. En welk een getuigenis blinkt er niet uit de historie van zijn navolgers en vereerders, die die geschiedenis hebben geleefd bij honderden kampvuren in de woeste vlakten; die die geschiedenis hoorden door het geroep der martelaren; die die geschiedenis geschreven hebben in bloed en tranen?

En, nogmaals, in vervulling van deze voorspelling van een grootvader, heeft de wereld een antwoord ontvangen op de vraag: „Wat is het doel des levens?”

Door dat antwoord weten wij dat dit leven slechts een der tooneelen is van ons eeuwig bestaan, dat het slechts een school is om ondervinding op te doen, een gelegenheid tot geleidelijk vooruitgang, om in te gaan in een hooger leven; dat we hier een proef doorstaan, welke ons aanvangspunt bepaalt in die grootere school, boven de sterren.

Door dat antwoord weten wij, dat de poëet, welke stierf in het glanspunt zijns levens, een eeuwigheid voor zich heeft, om zijn heldendichten te schrijven. Door dat antwoord weten we, dat de begaafde Mozart, welke dit leven verliet in de volle kracht van zijn bestaan, jaren en jaren zal hebben om zijn meesterstuk te componeeren. Door dat antwoord weten we, dat de ziel van Sir Isaac Newton heden ten dage zich nieuwe schatten vergaderd van waarheid en kennis, terwijl zij voorwaarts en voorwaarts snelt door de onbegrensde oceaan van den tijd. Door dat antwoord weten wij dat de geest van Abraham Lincoln machtig is, om op dit oogenblik zelfs grootscher gedachten te uiten,

dan gevonden worden in zijn onsterfelijke rede, te Gettysburg gehouden, en de hand welke een geheele natie van slavernij verlost, zal eveneens het juk verlichten der gevangenschap van millioenen van zijn medegeesten. Door dat antwoord zijn we bekend geworden met de heiligheid en den eeuwigen duur der familiebanden. Door dat antwoord verstaan we de hooge roeping der vrouw, wier plaats is aan de zijde van den man, en hebben we de zoete, vertroostende gedachte, dat we eene Moeder in den hemel hebben.

Door dat antwoord weten we, dat er eeuwige vooruitgang is boven de sterren, en dat we daar eenmaal waardig kunnen zijn, goddelijk genoemd te worden.

Nimmer heeft de wereld een zoo grootsche gedachte voortgebracht. Zij kan geen verhevener voortbrengen.

En nogmaals, aangaande die wondervolle profetie: de wereld heeft het geloof ontvangen van de Heiligen vanouds, zij heeft hersteld het evangelie van Christus, zij heeft gegeven een plan, hetwelk de volkeren van alle natiën bekwaamd, om hier te zamen in broederschap en vrede te wonen; een plan, wanneer in praktijk gebracht, ieder mensch zedelijk, verstandelijk en lichamelijk, zal ontwikkelen en zoowel tijdelijke als geestelijke zaligheid zal schenken.

In 't kort, het heeft ons geloof geleerd, bidden en een waar begrip van God; ten tweede het doel des levens, en eindelijk, het Evangelie, hetwelk ons helpt om ons leven aan zijn doel te doen beantwoorden.

Is de voorspelling van Asael Smith, welke was gedaan vóór de geboorte van den Profeet, vervuld geworden? Luister naar het antwoord, dat Mark Twain op de vraag geeft, die Salt Lake Valley bezocht, toen hij op weg was naar de goudvelden van Californië: „Honger, dorst, armoede, verdriet, haat, minachting noch vervolging kon de Mormonen doen afwijken van hun geloof en getrouwheid. En zelfs de dorst naar goud, welke de jeugd en zelfs ouderen, van vele natiën beheerschte, was niet bekwaam hen te verleiden. Dat was een afdoend bewijs. Een onderneming, welke zulke dingen kon overleven, was een onderneming met voldoende zelfstandigheid voor haar ontwikkeling.”

(Uit het Engelsch door J. J. v. L.)

INHOUD:

In wien wij gelooven	blz. 49	Vriendenstemmen uit	
Ompantser ons	„ 54	het verre westen	blz. 59
Kleingeestigheid	„ 55	De voorspelling van	
Bijzondere vergaderingen	„ 55	een grootvader.	„ 62
Ons hooger doel.	„ 57		

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkschesingel 7B Rotterdam. — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending. Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 1.80, Buitenland f 2.50 Amerika 1.00 doll. — Per exemplaar 10 cent.